

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 22. Osium persequuntur. Ejus Epistola.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

Sæculum IV.
A. C. 355.

§. XXII.

*Osium persequuntur. Ejus
Epistola.*

*Athan. ad
solit. p. 837.*

Tot Episcopis, & Liberio Papa in exilium pulsis, tamen Osio adhuc stante, necdum sibi quiescendum putarunt Ariani; Is Episcoporum primus (*) habebatur, Confessionis Gloria insignis, Episcopatus apicem ultra annos sexaginta tenuerat; omnia dirigebat Concilia, Epistolæ ejus ubique reverenter excipiebantur; ipse primus Symbolum Nicænum credendum proposuerat, & Arianos in omnibus locis hæreticos declaraverat. Ergo Ariani importune Imperatorem ambire, & dicere, quæcunque jam acta essent, nihil profutura, nisi iste Senex vinceretur. Scripsit ad eum Imperator, & eodem tempore, quo Liberium, ad se venire jussit; ubi advenit, Imperator ei persuadere conabatur, ut Athanasium condemnaret, & cum Arianis communicaret; at Senex sanctus, quantum vel solo talis sermonis auditu torquere.

do emendasset. Hi, quia negligentia, non malitia originem debent, brevitatis causa non recensentur.

(*) Primus, non Sedis suæ Prærogativa, sed dotibus præclaris, & fama.

queretur, fatebatur, & Episcopali aucto-
 ritate Principem reprehendens, obtinuit,
 ut ad suam Ecclesiam redire permitte-
 ret; Ariani de hac Constantii lenitate
 querebantur, Evnuchi tanta importuni-
 tate instabant, ut Imperator rursus ad
 Osum scripserit verbis minacibus, & in-
 jurijs, ipsum solum sibi resistere; tum
 aliorum exultantium, quorum nomina re-
 ferebat, exemplo proposito terrere vole-
 bat; non nunquam etiam Senem mul-
 cebat, blando Patris nomine compellans,
 quippe plures ad eum dedit Epistolas.
 Tunc Osi Constantia expugnari non po-
 tuit, qui Imperatori rescripsit in hunc
 modum:

Osius Imperatori Constantio in Do-
mino nostro salutem. Prima vice in
Persecutione sub Maximiano Proavo tuo
Jesus Christum confessus sum, si &
tu Persecutor fueris, paratus sum se-
cundo omnia pati potius, quam sangui-
nem innocentem fundere, & prodeve ve-
ritatem. Si ita scribere, & minari
pergis, tuæ Communioni renuntio. Noli
igitur ulterius talia mihi scribere, A-
rii Doctrinam ne sequere, Orientales
non audias, nec tibi ab Ursacio, & Va-
lente illudi patere; Athanasii condem-
nandi specie hæresin suam propugnant.
Crede mihi, Constanti! qui per ætatem
avus tibi sum; Concilio Sardicensi in-
teveram,

Sæculum IV.
 A. C. 355.

Ibid. p. 838.

Osius
 Episcopus
 Imperatoris

Sæculum IV. A. C. 355. *tereram, quo nos omnes tu, & frater tuus Constans felicis memoriae convocatis, ego ipse Athanasii inimicos, ut ad me in Ecclesiam, habitationem meam, venirent, invitavi & accusationes contra eum exponerent, hortatus, ut timerent nihil, sed iudicium justum expectarent; hoc ut facerent, bis suasi, & si coram toto Concilio nollent, saltem mihi soli aperirent; promisi, si reus inveniretur, a nobis sine tergiversatione damnandum, si vero, inquebam: innocens est, & vos calumniarum convincat, si tamen eum recipere non vultis persuadebo, ut mecum in Hispaniam veniat; Athanasius consentiebat, ipsi autem nihil proferre ausi, omnia recusarunt. Athanasius post hæc ad aulam tuam Antiochiam ivit, a te vocatus; cumque inimici ejus ibi essent, petiit, ut simul omnes, aut separatim comparere juberentur, & in ejus præsentia accusationes probarent, aut absentem calumniari desinerent; at nec tibi, nec illis petitio placuit.*

Osii Episcopi
Epistola ad
Imperato-
rem.

Quare ergo iterum eosdem susurriones audis? Quomodo apud te Valentem, & Ursacium ferre potes, postquam dicta sua retractarunt, & litteras, quibus calumnias suas fatebantur, sua manu signarunt? Falsum enim est, quod dicunt, se ad hoc coactos fuisse; aut ubi milites,
qui

qui coegerunt? Inscio fratre tuo hoc fece-
 runt; Episcopos cogere bodierna est cala-
 mitas, quæ sub Regno fratris tui igno-
 rabatur, Deo immortalis sint laudes!
 Ursacius, & Valens ultro Romam vene-
 re, & retractationem præsentem Episcopo,
 & Presbyteris scripserunt, cum antea ad
 Athanasium Epistolam in pacis, & ami-
 citiæ signum dedissent; si vero affirmant
 se metum gravem passos, idque aliorum
 injuria sibi accidisse, & tu quoque Cæsar
 credas, hos Episcopos cogi non debuisse, at
 exemplo tuo non faciendum proba, quod
 ab aliis factum damnas; minari in Epi-
 stolis desine, nullos Comites mitte, exules
 revoca, ne dum, duos injuriam passos, que-
 reris, ipse plurimis vim longe atrocio-
 rem inferas. Quando autem Constans
 quidquam simile attentavit? quem Epis-
 coporum in exilium misit? Quando judi-
 cio Ecclesiastico, satellitibus stipatus, in-
 terfuit? Quis Ministrorum ejus quemquam
 alterius damnationi subscribere vi ade-
 git? nisi quod, talia sibi contigisse, Va-
 lens insigniter mentiatur? Cessa, obsecro!
 ista moliri, quid ad te Ecclesiastica? Mor-
 talem te memento! futurum judicium
 time! ne nobis Episcopis, quid in Spiri-
 tualibus faciendum, imperare velis, sed a
 nobis te doceri patere! Deus tibi dedit
 Imperium Romanum regendum, nobis Ec-
 clesiam

Sæculum IV.
 A. C. 355.

Sæculum IV.
A. C. 355.

clesiam. () Sicut ille, qui Potestati tuæ resistit, Dei præcepto resistit, ita etiam cavendum tibi, ne magni scelevis reus te facias, si in jura Episcoporum incoles.*
 Matt. 22. 21. *Scriptum est: Reddite Cæsari, quæ sunt Cæsaris, & quæ sunt Dei Deo. Nobis igitur terrestræ Dominium non est datum, (**) nec tibi sacrificandi potestas. Hæc tibi scribo, quia curam salutis tuæ gero; circa ea autem, quæ mihi mandasti, hæc mea est sententia: Non possum cum Arianis communicare, quorum hæresin anathematizo, nec contra Athanasium scribere, ab Ecclesia Romana, toto Concilio, & me ipso absolutum. Hæc te minime latent, tu eum ab exilio revocasti, atque honorifice in patriam suam, & Ec-*
clesiam

(*) Argumentum contra Protestantes, dicentes, solis Principibus competere jus in Sacra.

(**) Ecce Osius Episcopus, magnum suæ ætate Ecclesiæ lumen, paucissimis verbis quid de Jurisdictione Ecclesiastica sentiat, exponit, dum alii integra volumina implent. Si universa Historia Ecclesiastica attente perlegatur, patebit, Episcopos nunquam gladio in delinquentes animadvertisse, nisi gladio excommunicationis. Hodie Potestas Sæcularis Episcoporum, qui S. R. I. Principes sunt, ab eorundem Potestate Ecclesiastica, & spirituali accurate distinguenda est.

clesiam redire permisisti, quid ergo mentem tuam in virum mutare potuit? iidem sunt inimici ejus, qui antea, criminationes easdem clanculo, nam palam, & ipso praesente non audent, recudunt, quas, antequam eum revocasses, machinati erant, easdem, quas in Concilio afferre ausi sunt, & quas, cum toties, ut dixi, postularem, probare non potuerunt, si enim potuissent, non utique probrosa fuga se ludibrio eripuissent. Quid causae esse potuit, ut post haec Epistolarum tuarum, & promissi immemor fieres? Siste! malorum hominum consilia noli audire, ne alieno scelere conscientiam tuam oneres; alienis vides oculis, perversorum istorum, non tuo ductu, ageris. Jam Arianorum causam strenue defendis, at in Dei judicio quis Arianorum te tuebitur? Privatum suum adversarium per nefas prosternere volunt, te, Caesar! instrumento utuntur, te Arianæ impietatis ministrum constituunt, ut in Ecclesia Dei haeresin detestabilem disseminent. Prudentiae tuae est, ne, ut perditorum hominum cupiditati servias, propriae salutis periculum subire velis. Obtestor te, crede mihi, & mentem muta, Constanti! meum est in hunc modum ad te scribere, tuum vero Senis, & Patris consilium non contemnere. Talis fuit Epistola Osi, quæ tamen Imperatoris animum non fregit,

Athanas. ad
solit. p. 841.
nam

Sæculum IV.
A. C. 355.

Sæculum IV.
A. C. 355.

nam minas ingerere non destitit, vias nocendi quærens, & quamvis nulla persequendi Osum occasio inveniri posset, nisi quod alios Episcopos, præcipue in Hispania, commoneret, ne S. Athanasii innocentiam desererent, tamen Constantius, rursus adduci iustum, nulla habitæ ætatis ejus reverentia, nam annum plus minus centesimum agebat, anno integro Sirmii captivum tenuit.

§. XXIII.

Persecutio universalis.

Ibid. p. 829. Tum vero Ariani in omnes universim Catholicos furere cœperunt. Constantius Imperator in omnes Provincias ad Episcopos, & Judices mandata minantia mittebat; Episcopi jubebantur contra S. Athanasium subscribere, & cum Arianis communicare, indicta ipsis proscriptionis pœna, populis autem, qui ad ipsorum Ecclesiam convenirent, carcere, afflictione corporali, & bonorum suorum privatione. Judicibus, ut hæc exequerentur, præcipiebatur, & ne segnes esse possent, qui missi ad eos veniebant, socios habebant Clericos Ursacii, & Valentis, qui tarde Imperatoris mandata curantes denuntiarent. Omnis generis hæreticis libertas erat suas blasphemias publice docendi, soli Catholici premebantur.